

ग्लोबल महातेज

<https://epaper.globalmahatej.com/>

RNI. NO. MAHBIL /25/A0192

वर्ष १ ले

अंक : १८४

शुक्रवार, दि. २७ मार्च २०२६

पाने : ४

अमळनेर

किंमत : ३ रुपये

Email - globalmahatej@gmail.com

श्री. महेश्वर (गुणवंत) भावसार
अमळनेरश्री. सचिन चौधरी
अमळनेरश्री. पप्पू भामरे
अमळनेरश्री. किर्तीकुमार कोठारी
अमळनेर

गर्व से कहो स्वदेशी है हम...! स्वदेशी ही खरिदेंगे हम...!!

स्वातंत्र्यपूर्व संग्रामातील स्वदेशीची हाक आता पुन्हा देवू या.

नवरात्रोत्सवात आपण आदिमाया आदिशक्तीचा जागर करतो

त्याप्रमाणेच स्वदेशीचाही जागर करूया...! सच्च्या भारतीयांवर जेव्हा-जेव्हा परकीय आक्रमण होते तेव्हा-तेव्हा ते प्रचंड त्वेषाने पेटून उठतात...!! आता तीच वेळ येऊन ठेपली आहे...!!!!

जय भारत...! जय स्वदेशी...!!!

महाराणा प्रताप चौकात दिशादर्शक फलक लावावेत प्रवाशांची मागणी; प्रशासनाने गांभिर्याने लक्ष देण्याची गरज

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा
अमळनेर : येथील धुळे-चोपडा महामार्गावरील महाराणा प्रताप चौकात दिशादर्शक फलक नाहीत. परिणामी वाहनचालकांना निश्चित केलेल्या गावांची दिशा कळत नसल्याने मोठ्या अडचणीचा सामना करावा लागत आहे. विशेषतः बाहेरगावाहून येणाऱ्या नवख्या अवजड वाहनधारक तसेच प्रवाशांचा चौकात गोंधळ उडतो. त्यांना स्थानिक नागरिकांना विचारूनच पुढील मार्गक्रमण करावे लागत आहे. त्यामुळे संबंधित विभागाने दिशादर्शक फलक बसवावेत, अशी मागणी प्रवाशांकडून होत आहे. याबाबत प्रशासनाने गांभिर्याने लक्ष देण्याची गरज आहे. शहरातील मध्यभागी असलेल्या

जुन्या विश्रामगृहाजवळ असलेला महाराणा प्रताप चौक हा मुख्य चौक आहे. या चौकातून अनेक प्रमुख मार्गांचा रस्ता चौफेर जातो. धुळे, नरडाणा, दोंडाईचा, शिंदखेडा, नंदूरबार, शिरपूर, चोपडा, पारोळा, धरणगाव, जळगाव आदी विविध गावांकडे याच मार्गाने जावे लागते. तसेच ग्रामीण भागातील मुडी, मांडळ, सोनगीर आणि मारवड, कळमसरे परिसरातील गावांकडे जाण्यासाठीही याच चौकातून जावे लागते. मात्र, गावांचे दिशादर्शक फलकांचा अभाव असल्याने वाहनचालकांना योग्य दिशा ओळखणे कठीण जाते. अनेकदा चुकीच्या रस्त्यावर गेल्यानंतरच चूक लक्षात येत असल्याने वाहनचालकांना पुन्हा माघारी

फिरावे लागते. त्यामुळे वेळ व इंधनाचा अपव्यय होत आहे. प्रवाशांमध्ये नाराजी व्यक्त होत आहे. या पार्श्वभूमीवर

सार्वजनिक बांधकाम विभागाने शहरातील प्रमुख चौकांवर, विशेषतः महाराणा प्रताप चौकात तातडीने दिशादर्शक

फलक बसवावेत, अशी मागणी नागरिक व प्रवाशांमधून होत आहे. योग्य दिशादर्शक व्यवस्था झाल्यास वाहतूक

सुलभ होऊन अपघाताची शक्यताही कमी होईल, अशी अपेक्षा व्यक्त होत आहे.

वाहतुकीचाही होतो खोळंबा

महाराणा प्रताप चौकातून अनेक मार्ग जातात. शहरातील विविध भागात तसेच विविध गावांना जोडणारे रस्त्यांचा यात समावेश आहे. बाहेरगावाहून आलेले प्रवासी चौकात येताच त्यांचा गोंधळ उडतो. दिशादर्शक फलक नसल्याने चौकातील उभ्या असलेल्या नागरिकांना त्यांना विचारावे लागते. त्यातही त्यांची वाट चुकल्यास त्यांचा प्रवास चुकतो. तसेच अवजड वाहतूक होत असल्याने अनेक वेळा वाहतुकीचा खोळंबा होतो. त्यामुळे दिशादर्शक फलक बसविणे ही अत्यावश्यक बाब बनली आहे.

राज्यात ४० टक्के हॉटेल्स बंद...! लाखो कामगार गावाकडे जाण्याच्या तयारीत, कोरोना काळासारखी परिस्थिती?

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा
अमेरिका, इस्त्रायल, इराण युद्धाचा सर्वाधिक फटका आता हॉटेल व्यवसायिकांना बसू लागला आहे. राज्यातील ४० टक्के हॉटेल बंद झाले असून, आणखी काही बंद होण्याच्या मार्गावर आहेत. कोळ्याच्या शेगडी, इलेक्ट्रीक इंडकेशन, आणि केरोसिनवर व्यवसाय करणे मुश्किल झाले आहे. खाणे, पिणे, राहणे हॉटेल होत असल्याने हॉटेलला घर मानणाऱ्या हजारो कामगारांनी गावाची वाट धरल्याने हॉटेल मालकांचे धाबे दणवले आहेत.

राज्यातील हॉटेल व्यवसाय अडचणीत आला आहे. शेगडी, इंडकेशन यावर जास्त काळ हॉटेल चालवणे शक्य नाही. हॉटेल व्यवसायात प्रत्यक्ष अप्रत्यक्ष दोन कोटींचा रोजगार आहे. हजारो कामगार हे हॉटेलला 'घर' मानतात. त्यांचा विचार सरकारने केलेला नाही. त्यांचा पगार, कर, पाणी व वीज बील देणे आम्हाला चुकलेले नाहीत. युध्द लांबल्यास करोना काळाची पुनरावृत्ती होईल.

राज्यातील हॉटेल व्यवसाय अडचणीत आला आहे. शेगडी, इंडकेशन यावर जास्त काळ हॉटेल चालवणे शक्य नाही. हॉटेल व्यवसायात प्रत्यक्ष अप्रत्यक्ष दोन कोटींचा रोजगार आहे. हजारो कामगार हे हॉटेलला 'घर' मानतात. त्यांचा विचार सरकारने केलेला नाही. त्यांचा पगार, कर, पाणी व वीज बील देणे आम्हाला चुकलेले नाहीत. युध्द लांबल्यास करोना काळाची पुनरावृत्ती होईल.

अमेरिका, इस्त्रायल, इराण युद्धाचा सर्वाधिक फटका आता हॉटेल व्यवसायिकांना बसू लागला आहे. राज्यातील ४० टक्के हॉटेल बंद झाले असून, आणखी काही बंद होण्याच्या मार्गावर आहेत. कोळ्याच्या शेगडी, इलेक्ट्रीक इंडकेशन, आणि केरोसिनवर व्यवसाय करणे मुश्किल झाले आहे. खाणे, पिणे, राहणे हॉटेल होत असल्याने हॉटेलला घर मानणाऱ्या हजारो कामगारांनी गावाची वाट धरल्याने हॉटेल मालकांचे धाबे दणवले आहेत. राज्यात छोटे मोठे पाच लाख हॉटेल आहेत. यातील २० हजार हॉटेल एकट्या मुंबईत आहेत. या हॉटेल व्यवसायावर अवलंबून असलेल्या रोजगाराची संख्या प्रत्यक्ष अप्रत्यक्ष दोन कोटींच्या घरात आहे. अमेरिका, इस्त्रायल, इराण युध्द सुरु झाल्यानंतर पहिल्या दहा दिवसातच गॅस पुरवठ्यावर परिणाम झाला. त्याचा पहिला फटका गॅसचा जास्त वापर होणाऱ्या हॉटेल व्यवसायिकांना बसला. केंद्र सरकारने सात मार्च रोजी काढलेल्या आदेशानुसार घरगुती गॅसला प्राधान्य देण्यात आले आहे. त्यानंतर रणनालय, शाळा, वसतीगृहाचा क्रमांक आहे. लाखो लोकांचे पोट भरणारे हॉटेल व्यवसायिक या साखळीत शेवटचा क्रमांकवर आहेत. हॉटेल कामगार हे हॉटेल मध्ये किंवा हॉटेल मालकांनी दिलेल्या घरात एकत्र राहतात. त्यांची सर्वस्वी जबाबदारी हॉटेल मालकांची असते. सरकारने हॉटेलमध्ये राहणाऱ्या त्या लाखो कामगारांच्या पोटापाण्याचा विचार केलेला नाही. मुंबईतील हॉटेल मालकांनी मुख्यमंत्री देवेंद्र फडणवीस, अन्न नागरी पुरवठा मंत्री छान भुजबळ, विरोधी पक्षातील प्रमुख नेते यांच्याशी प्रत्यक्ष भेट घेऊन हॉटेल व्यवसायिकांची कैफियत मांडली. हॉटेल व्यवसायाचा नाही तर किमान एका परिवारप्रमाणे राहणाऱ्या हॉटेल कामगारांचा तरी विचार करा. त्यांच्या स्वयंपाकासाठी ५० टक्के गॅस द्या, असा आग्रह

राज्यातील हॉटेल व्यवसाय अडचणीत आला आहे. शेगडी, इंडकेशन यावर जास्त काळ हॉटेल चालवणे शक्य नाही. हॉटेल व्यवसायात प्रत्यक्ष अप्रत्यक्ष दोन कोटींचा रोजगार आहे. हजारो कामगार हे हॉटेलला 'घर' मानतात. त्यांचा विचार सरकारने केलेला नाही. त्यांचा पगार, कर, पाणी व वीज बील देणे आम्हाला चुकलेले नाहीत. युध्द लांबल्यास करोना काळाची पुनरावृत्ती होईल.

'आहार' या हॉटेल व्यवसायिक संघटनेने केला. राज्यातील या नेत्यांनी आमच्या हातात काही नाही सांगत केंद्राकडे बोट दाखविले. 'आहार' ने पंतप्रधान नरेंद्र मोदी, केंद्रीय मंत्री हरदीप पुरी यांना मेल केले पण त्याला वाटाण्याच्या अक्षता लावण्यात आल्या आहेत. कोविड काळात अन्नशाळा संपल्यानंतर हॉटेल कामगारांनी गाव गाठले. ते नंतर पाच सहा महिने काही वर्षभर परत आलेच नाहीत. त्याने हॉटेल व्यवसायाची पूर्ण मांडणी विस्कटून गेली. तिच स्थिती आता पुन्हा निर्माण झाली असल्याची भीती हॉटेल व्यवसायिकांना लागली आहे. युध्द आणखी काही काळ सुरु राहिल्यास हॉटेल मध्ये पुरेसे जेवण मिळत नाही म्हणून गावी जाण्याच्या तयारीत कामगार आहेत. अनेक हॉटेल व्यवसायिकांनी मेन् कार्ड वरील पदार्थ कमी केले आहेत. हॉटेलच्या वेळामध्ये घट केली आहे. यानंतर हॉटेलला टाळे लावणे हा एक प्रकार शिळूक राहिला असून ४० टक्के हॉटेल आजच्या घडीला बंद पडले आहेत.

भारताचा रुपया झाला अक्षरशः रक्तबंबाळ...! डॉलरच्या तुलनेत तब्बल ९३.१५ या विक्रमी नीचांकी पातळीवर

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा
भारतीय रुपयाने देशाच्या आजवरच्या इतिहासात अमेरिकन डॉलरच्या तुलनेत आतापर्यंतची सर्वात मोठी ऐतिहासिक नीचांकी पातळी गाठली आहे. सुरवातीच्या व्यवहारात अमेरिकन डॉलरच्या तुलनेत रुपया पहिल्यांदाच ९३चा टप्पा ओलांडून ९३.१५ या विक्रमी नीचांकी पातळीवर घसरला आहे. आखाती देशांमध्ये सुरु असलेल्या वाढत्या संघर्षामुळे आणि ऊर्जा पायाभूत सुविधा विस्कळीत झाल्यामुळे जागतिक पातळीवर अनिश्चितता निर्माण झाली आहे. पुरवठा साखळी विस्कळीत होण्याच्या भीतीने 'ब्रेंट क्रूड'चे (Brent crude) दर प्रति बॅरल १०० डॉलर्सच्या वर गेले आहेत. रुपयाची ही घसरण थांबवण्यासाठी आणि त्याला स्थिर करण्यासाठी आता भारतीय रिझर्व्ह बँक (आरबीआय) बाजारात काही हस्तक्षेप करते का, याकडे सर्वांचे लक्ष लागून आहे.

गुंतवणूकदारांचा सुरक्षित गुंतवणुकीकडे कल सुरक्षित गुंतवणुकीकडे कल भूराजकीय अनिश्चिततेमुळे जागतिक गुंतवणूकदार 'अमेरिकन डॉलर'सारख्या सुरक्षित पर्यायांकडे वेगाने वळत आहेत. ज्यामुळे डॉलर अधिक मजबूत होत आहे. रुपयासारख्या उदयोन्मुख बाजारपेठेतील चलनांवर मोठा दबाव येत आहे. विदेशी गुंतवणूकदारांची माघार विदेशी संस्थात्मक गुंतवणूकदार भारतीय शेअर बाजारातून मोठ्या प्रमाणावर आपली गुंतवणूक काढून घेत आहेत. पैसे काढताना ते रुपयाचे रूपांतर डॉलरमध्ये करत असल्यामुळे

रुपयाची घसरण आणखी वेगवान झाली आहे. अमेरिकन फेडरल रिझर्व्हची भूमिका व्याजदरात कपात करण्याबाबत अमेरिकेच्या 'फेडरल रिझर्व्ह'ने घेतलेली सावध भूमिका आणि महागाईच्या धोक्यामुळे जागतिक बाजारपेठेत डॉलर मजबूत स्थितीत राहिला आहे. भारताच्या अर्थव्यवस्थेवरील थेट परिणाम भारत आपल्या गरजेच्या मोठ्या प्रमाणावर तेल आयात करतो. तेलाच्या वाढत्या किमतीमुळे भारताचे 'आयात बिल' प्रचंड वाढते. ज्यामुळे डॉलरची मागणी वाढून रुपयावर आणखी खालच्या दिशेने दबाव येतो. कमकुवत रुपया आणि महागाडे कच्चे तेल या दुहेरी संकटामुळे देशात 'आयात महागाई' वाढू शकते. त्यामुळे इंधन आणि इतर वस्तूंचे दर वाढून व्यवसाय आणि सामान्य ग्राहकांच्या खिशाला मोठी झळ बसण्याची शक्यता आहे.

उन्हाळ्यात गोड कलिंगड कसे ओळखावे ?

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा
उन्हाळ्यात कलिंगड खाणे हा एका वेगळ्याच अनुभव असतो. रखरखल्या उन्हात कलिंगडच्या फोडी खाल्ल्याने शरीराला गारवा मिळतो. उन्हाळ्यात रसाळ आणि गोड कलिंगड मिळणे ही एक मेजवानीच असते. मात्र, अनेकदा बाहेरून छान दिसणारे कलिंगड आतून चवहीन निघते. त्यामुळे लालेलाल आणि गोड कलिंगड खरेदी करताना कोणत्या गोष्टी बघणे गरजेचे असते,

तयार होताना मधमाश्यांनी त्या फुलाचे परागीकरण केल्याने ते कलिंगड गोड असते. कलिंगडाच्या सालीवरील रेषा एकमेकांच्या जवळ असतील, तर कलिंगड गोड असते. तर जास्त अंतरावर रेषा असल्यास बेचव असू शकते. कलिंगडावर मोठा पिवळा डाग असल्यास कलिंगड गोड असण्याची शक्यता असते. पांढरट डाग असल्यास गोड चव कमी असू शकते. गोल आकाराचे कलिंगड विशेषता अधिक गोड

आणि चविष्ट असते. तर लांबट किंवा अंडाकृती कलिंगडात पाण्याचे प्रमाण जास्त असण्याची शक्यता असते. दोन सारख्या आकाराची कलिंगडे हातात घ्या, जे कलिंगड आकाराच्या तुलनेत जास्त जड वाटते, ते निवडा. जड कलिंगडामध्ये रसाचे प्रमाण जास्त असते. कलिंगडावर बोटोनी टिचकी मारून किंवा थोपटून घ्या. आवाज ठोकळ किंवा खोल येत असेल, तर त्यात पाण्याचे प्रमाण भरपूर आहे आणि ते नीट पिकणे.

याबाबत जाणून घ्या काही टिप्स. कलिंगडावर कधीकधी तपकिरी रंगाच्या कोरड्या जाळ्यांसारख्या खुणा दिसतात. याला 'वेबिंग' म्हणतात. फळ

राज्यातील सर्व वृत्तपत्रांना जाहिरात दरात दीडशे टक्के दरवाढ द्यावी

व्हाईस ऑफ मीडियातर्फे मुख्यमंत्री ना. देवेंद्र फडणवीसांना पत्र

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा
अमळनेर : राज्यातील सर्व वृत्तपत्रांना जाहिरात दरात १५० टक्के दरवाढ द्यावी. तसेच जाहिरात व प्रशासकीय धोरणाबाबत विविध मागण्यांना मान्यता देण्यात यावी, अशी मागणी व्हाईस ऑफ मीडियातर्फे मुख्यमंत्री ना. देवेंद्र फडणवीस यांच्याकडे करण्यात आली आहे. व्हाईस ऑफ मीडियाचे प्रदेश सरचिटणीस डॉ. डिगंबर महाले यांच्या मार्गदर्शनाखाली मुख्यमंत्री ना. देवेंद्र फडणवीस यांना याबाबत पत्र पाठविण्यात आले आहे. प्रशासकीय

पातळीवर बुधवार, दि. २५ मार्च रोजी तहसीलदार रुपेशकुमार सुराणा यांनी हे पत्र स्वीकारले आहे. निवेदनात म्हटले आहे, की राज्यातील वृत्तपत्र उद्योग हा लोकशाहीचा चौथा स्तंभ म्हणून कार्यरत असून, जनतेपर्यंत शासनाच्या योजना, निर्णय आणि धोरणे पोहोचविण्याचे अत्यंत महत्वाचे कार्य करीत आहे. तथापि, गेल्या काही वर्षांत वृत्तपत्र उद्योगावर आर्थिकदृष्ट्या मोठा ताण निर्माण झाला आहे. आम्ही अनेकवेळा व्हाईस ऑफ मीडियातर्फे निवेदन दिले, आंदोलन केले. मात्र, त्याचा फायदा झाला नाही. आता तरी

मुख्य मागण्या : सन २०१९ ते मार्च २०२६ या कालावधीत महागाई निर्देशांकानुसार जाहिरात दरांमध्ये कोणतीही वाढ झालेली नाही. त्यामुळे सर्व वृत्तपत्रांना किमान १५० टक्के दरवाढ तातडीने मंजूर करण्यात यावी. ई-टेंडर नोटिसेस संपूर्ण स्वरूपात वृत्तपत्रांमध्ये प्रसिद्ध करण्यात याव्यात. जेणेकरून सर्वसामान्य नागरिकांपर्यंत माहिती स्पष्टपणे पोहोचेल. जिल्हा माहिती कार्यालय, विभागीय कार्यालये व इतर शासकीय/निमशासकीय संस्था यांच्या माध्यमातून दिल्या जाणाऱ्या जाहिरातींसाठी किमान २०० चौ. से. आकार निश्चित करावा. जेणेकरून वृत्तपत्रांना आर्थिकदृष्ट्या व्यवहार्य मोबदला मिळेल. शासकीय जाहिरातींचे दैनिक ३० दिवसांच्या आत अदा करण्यात यावे. विलंब झाल्यास संबंधित रकमेवर बँक दराने व्याज देण्यात यावे. पत्रकारीता क्षेत्रामध्ये दहा वर्षे सेवा करणाऱ्या पत्रकारांना अधिस्वीकृती पत्रिका देण्यात यावी.

यासारख्या मुलभूत खर्चांमध्ये सुमारे १५ टक्केपर्यंत वाढ झालेली आहे. मात्र, याउलट शासनाकडून मिळणाऱ्या जाहिरात दरांमध्ये

कोणतीही समर्पक वाढ झालेली नाही. त्यामुळे अनेक लघु व मध्यम वृत्तपत्रांचे अस्तित्व धोक्यात आले आहे. याच विषयाला घेऊन गेल्या

अमळनेर : तहसीलदार रुपेशकुमार सुराणा यांना पत्र देताना व्हाईस ऑफ मीडियाचे जिल्हा संघटक जयेशकुमार काटे, तालुकाध्यक्ष उमेश काटे, शहराध्यक्ष जयंतलाल वानखेडे, शरद कुलकर्णी, रजनीकांत पाटील, दयाराम पाटील, बापूराव ठाकरे, चंद्रकांत निकुंभ, ईश्वर महाजन, जगदीश पाटील, दिनेश नाईक, कमलेश वानखेडे, निरंजन पेंढारे. तीन दिवसांपासून सर्व जिल्हाच्या ठिकाणी लाक्षणिक करत आंदोलन सुरु आहे. या पार्श्वभूमीवर खालील मागण्या शासनाकडे सादर करण्यात येत आहेत. याप्रसंगी 'व्हाईस ऑफ मीडिया'चे जिल्हा संघटक जयेशकुमार काटे, तालुकाध्यक्ष उमेश काटे, शहराध्यक्ष जयंतलाल वानखेडे, भरत पाटील, शरद कुलकर्णी, रजनीकांत पाटील, दयाराम पाटील, बापूराव ठाकरे, चंद्रकांत निकुंभ, ईश्वर महाजन, जगदीश पाटील, दिनेश नाईक, कमलेश वानखेडे, निरंजन पेंढारे आदी उपस्थित होते.

संपादकीय

बेशुद्धावस्थेतील मराठी !

नव्या राष्ट्रीय शिक्षण धोरणाने मातृभाषेतून शिकण्याचा कितीही आग्रह केला असला, तरी मराठीची गळचेपी मराठी माणूसच करतो आहे. केंद्रीय लोकसेवा आयोगाच्या (यूपीएससी) अंतिम निवड यादीत मराठी माध्यमातून मुख्य परीक्षा देणारा एकही विद्यार्थी यंदा नाही, या वास्तवाचा नेमका अन्वयार्थ काय, असा प्रश्न एकदा सर्वच मराठी भाषिकांनी स्वतःला विचारायला हवा. पाल्यांना इंग्रजी माध्यमाच्या शाळांत शिकविण्याचा आटापिटा, घसरत चाललेला मराठी शाळांचा दर्जा आणि संख्या ही तशी वरवरची कारणे. बिघाड आहे तो वेगळाच. तो आहे मराठी भाषिक गमावत असलेली मराठी भाषेविषयीची आस्था. मराठीच्या न्हासाबद्दलच्या विश्लेषणापूर्वी आधी केंद्रीय लोकसेवा आयोगाच्या अंतिम निवडीत मराठी माध्यमातून मुख्य परीक्षा देणारे उमेदवार का प्रकषणित दिसत नाहीत, याबद्दल थोडे. आकडेवारी तपासली तर दिसते, की दशकभरपूर्वी मराठीतून मुख्य परीक्षा देणाऱ्या उमेदवारांची शंभराच्या घरात असलेली संख्या हळूहळू उतरणीला लागून पुढील चार-पाच वर्षांत निम्मावर आली. ती आणखी कमी होऊन २०२० नंतर ३० च्या आसपास राहिली आहे. त्यातून पुढे मुलाखतीच्या टप्प्यापर्यंत जाणारे आणखी कमी आणि निवड होणारे नाणय, असे हे चित्र. वास्तविक मुख्य परीक्षा मराठीतून देऊन उत्तम गुणानुक्रम पटकानून सनदी अधिकारी झालेल्यांची भूषण गगराणी, कोस्तुभ दिवेगावकर अशी उदाहरणे उमेदवारांच्या डोळ्यांसमोर आहेत. केंद्रीय लोकसेवा आयोगाची परीक्षा देणाऱ्यांसाठी ती प्रेरणादायी नाहीत का? तर तसेही नाही. कारण या स्थितीच्या वास्तविक कारणांचा शोध घेताना जे दिसते ते शोधणाऱ्याला अंतिमतः भाषेबद्दलच्या अनास्थाच्या मुद्यापर्यंत नेऊन सोडणारे असते. लेखन-वाचन कौशल्यांचा अभाव हे त्यातील प्राथमिक. शिकलेले, कळलेले आपल्या शब्दांत उतरविण्यासाठी स्वभाषेचा आधार कधीही हवाहवासा. पण अनेकांना अभिव्यक्तीसाठी ती अपुरी पडते आहे. शिवाय इंग्रजीत लिहिले, तर गुण अधिक मिळतील, त्या भाषेत मार्गदर्शन आणि संदर्भाची मुबलकता अधिक आहे, अशा समजुती मराठीपासून दूर जाण्यासाठी पुरक. अभ्यासाच्या प्रक्रियेतही ते परावर्तित होणार होतच पुढे जाऊन कुत्रिम प्रश्ने आकलनाचेही सुलभीकरण केले. पण ते जेव्हा लिखित स्वरूपात मांडायची वेळ येते तेव्हा गोंधळ उडतो.

आता खरेतर आकळलेले स्वभाषेत उतरवणे अधिक सोपे. पण घरगुती संवादापासून सांस्कृतिक स्वभाषेत उतरवणे अधिक सोपे. मात्र घरगुती संवादापासून सांस्कृतिक व्यवहारापर्यंत झालेली मराठीची दैना ना भाषिक समृद्धी आणते, ना आकलनाची यत्ना उंचावते. कसे उतरणार ते लिखाणात? आणि मग आपण येऊन पोहोचतो ते मराठीच्या सार्वत्रिक घरगुतीपर्यंत. फार पूर्वी वगैरेही नाही, काही दशकांपूर्वीपर्यंत समाजचे धुरीण समजले जाणारे ज्ञानवंत मराठीत लिहित होते, व्याख्याने देत होते, तोवर मराठी समाजाला भाषेला आधार असल्याचा दिलासा होता. अलीकडे तो दिसत नाही. एकोणिसाव्या शतकात विचारवंत, ज्ञानवंतांनी लेखन आणि भाषण-संभाषणाचे माध्यम मराठी ठेवून ती दृग्गोचर केली. विसाव्या शतकाच्या पहारे कवी, गीतकार, संगीतकारांनी भाषेला आणखी लालित्य आणले. स्वातंत्र्यानंतर वकिली, वैद्यक व्यवसाय, राजकारण, प्रशासन अशा बहुविध क्षेत्रांत उच्च पदापर्यंत पोहोचलेल्या अनेकांनी बराच काळ सार्वजनिक व्यवहार मराठीत केल्याने मराठी ही ज्ञानाच्या देवाण-घेवाणीची भाषा होती. जागतिकीकरणानंतर नव्या शतकाच्या सुरुवातीपासून मात्र त्याला उतरती कळा लागल्याचे दिसते. बाजारपेठीय रेटा हे एक कारण आहेच. तो देणारे सर्वव्यापी जाहिरातीचे, जनमाध्यमांचे, मनोरंजनाचे जग इंग्रजीसह हिंदीने आक्रमिले. नाही म्हणायला मुदूर बाजारपेठांत पोहोच वाढविण्यासाठी जनसंदेशांचे मराठी अवतार निर्माण होऊ लागलेही, पण तेही मुदूरसेलच्या, कुपोषित भाषिक आवरणातील. क्रयशक्ती वाढलेल्या मराठी आणि त्यातूनही विशेषतः मध्यमवर्गीय मराठी समाजाने आपल्या रोजच्या आयुष्यातील अशा घुसखोरीला ना प्रतिकार केला, ना आपला रेटा वाढवून हे असे बाजारीकरण थांबवले. तो फक्त त्याला आलेले आर्थिक समृद्धीचे बाळसे जोलवत राहिला. हे बाळसे भाषिक व्यवहार इंग्रजीत सुरू केल्याने आले आहे, हा समज त्याने स्वतःच्या आणि नंतर आपल्या पुढच्या पिढ्यांत इतका दृढ केला, की इंग्रजीबरोबर रोजगार आणि तेच जीवनाचे अंतिम ध्येय असेच समीकरण बनले. बाजारपेठीय रेट्याची समाजात अशी असते, की एकदा व्यवहाराचे समीकरण काय, हे उरल्यानंतर इतर सगळेच गौण ठरते किंवा रजनापुरते उरते. नोकरी-व्यवसायाच्या मुलाखती, बैठका इंग्रजीत, निरोप इंग्रजीत, 'इंग्रजी सुधारते' म्हणून घरगुती मनोरंजनातील एखादी दूरचित्रवाणी मालिका इंग्रजीत आणि प्रतिष्ठेची लक्षणे म्हणून संभाषणाचे पर्यायही इंग्रजीत. त्यातून इंग्रजी किती चांगले येते, हे विचारायचे नाही, पण 'व्यवहार' टिकतो, त्यामुळे ते प्रतिष्ठेचे. हे सगळे झाले की जगण्याच्या उर्वरित अवकाशात मराठीपण 'टिकविण्या'साठी घरात ठराविक लेखकांची पुस्तके शोभेसाठी आणि 'गोडीत आम्ही पुलंही ऐकतो', असे वाक्य मातृभाषा जिन्हाळ्याची आहे, हे सिद्ध करण्यासाठी.

गेल्या बाजार मराठी मालिका, साच्यातील मराठी नाटके, संगीताचे वगैरे 'पहाट' कार्यक्रम वार्षिक तोंडी लावण्यासाठी असतातच. मध्यमवर्गीय मराठी प्रेम हे असे निवडक जुन्याचे स्मरणंजन, श्रवण आणि त्यासाठी क्रयशक्ती संपर्ण यापुरते राहिले आहे. त्यांचा दैनंदिन व्यवहार भाषेच्या सरमिसळीचा आहे. त्यात अलीकडे मराठीतील बोलींच्या अस्मिताही अचानक कळतीरी टोकदार होताना दिसतात. पण त्याला छान भाषिक अंगाने वळण मिळताना काही दिसत नाही यु-ट्यूबवरील मनोरंजन प्रत्यक्ष स्वीकाराने संभवत होत नसते, त्यासाठी ते ज्ञानाचे माध्यम व्हावे लागते. आता हे सगळे काही मुले इंग्रजी माध्यमात शिकायला लागली म्हणून होते असे नाही. इंग्रजी माध्यमात शिकणे वाईट, असे सरसकटीकरण करण्यात अर्थ नाही. मात्र अभिव्यक्तीच्या सुरुवातीच्या इयत्तेत स्वभाषेचा अभाव एकूणच भाषिक पंगत्वाकडे आणि पर्यायाने सार्वत्रिक भाषिक त्रासाकडे नेणारा असतो हे कसे नाकारायचे. मराठीची पहिलीपासून सत्य असले तर इंग्रजी शाळेत ही मराठी नीट का शिकताच शिकवता येऊ नये. कवितेतून लागणाऱ्या भाषेच्या गोडीपासून व्याकरणापर्यंत प्रवास पाहिला हवा तसा तो का होत नाही, काहीच होत नाही आणि त्यासाठी शाळा पालक सरकार ही काही करत नाही बाकी उरला समाज माध्यमाचा पैसा. तेथे तर तांत्रिकतेच्या नावाखाली व्याकरण विरामचिन्हातून पूर्ण सूट आहे. त्यामुळे तेथील भाषा व्यवहार ही भोंगळ तंत्रज्ञानाचा वापर करून केवळ देवनागरीत लिहिले म्हणजे मराठीचे भरण पोषण कसे होईल. भाषेतून विचार भावना व्यक्त व्हायला हवी ती कुठे आहे. समाजमाध्यमांनी अभिव्यक्तीचे लोकशाहीकरण केले, असे मान्यपर्यंत कंप्यूटर कंणू तयार होऊन त्यावरील मागतेदारीचे नवनवे सुभे उभे राहतात दिसतात. कसा होईल तो भाषा टिकवणारा मंच. सरकारने शालेय शिक्षणात मराठी अनिवार्य केल्याच्या कितीही घोषणा केल्या किंवा नव्या राष्ट्रीय शिक्षण धोरणाने कितीही मातृभाषेतून शिकण्याचा आग्रह केला असला, तरी मराठीची गळती ही मराठी माणूसच करतो आहे. केंद्रीय लोकसेवा आयोगाच्या परीक्षे उमेदवारांनी मुख्य परीक्षा मराठी माध्यमातून न देणे किंवा तशी ती दिलेल्यांना यश न मिळणे हा त्याचा परिणाम मराठी मोर्चेत अवस्थेत तर जात नाही ना? असा प्रश्न पडण्याची काळजीची वेळ आहे.

काळ्या- निळ्या रेषा रेखाटताना सकारात्मक ऊर्जा राजू बाविस्कर; खान्देश साहित्य संघाकडून विशेष सत्कार

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

अमळनेर : व्यवस्थेचे घाव पाठीवर काळ्या निळ्या रंगाची आकृती काढून नामानिराळे जरी राहिले तरी काळजावर कायमचे कोरले जातात. गावकुसाबाहेर राहून सोसलेल्या प्रसंगांना कामी आलेली माणसे मात्र कायमची मनात घर करून राहतात. अश्या वेळी काळ्या निळ्या रेषा रेखाटताना सकारात्मक ऊर्जा प्रदान करतात, अशा भावना निवृत्त कलाशिक्षक राजू बाविस्कर यांनी व्यक्त केल्या.

राज्य शासनाने निवृत्त कलाशिक्षक राजू बाविस्कर यांच्या "काळ्या निळ्या रेषा" या साहित्यकृतीस "साहित्य अकादमी पुरस्कार" जाहीर करण्यात आले आहे. या पारश्र्वर्भूमीवर खान्देश साहित्य संघाच्यावतीने त्यांचा सहपत्नी विशेष सत्कार करण्यात

आला. याप्रसंगी सत्काराला उत्तर देताना ते बोलत होते. यावेळी खान्देश साहित्य संघ, महाराष्ट्र चे केंद्रीय अध्यक्ष तथा प्रसिद्ध वक्ते प्रा. डॉ. सदाशिव सूर्यवंशी, खान्देश साहित्य संघाचे जिल्हाध्यक्ष तथा गजलकार शरद धनगर, खान्देश साहित्य संघाचे जिल्हा सचिव तथा पत्रकार उमेश काटे, जिल्हा उपाध्यक्ष रजनी पाटील, महिला संघटक रेखा मराठे- पाटील आदी उपस्थित होते. यावेळी विविध विषयावर चर्चा करण्यात आली. श्री. बाविस्कर यांनी आपल्या आत्मकथनातून शब्दातून जिवंत चित्र उभे केले आहे. वेदना देणाऱ्यापेक्षा वेदनेवर फुकर घालणारे माझ्या स्मरणात आहे. आपल्या मनात वाईट आठवणींना थारा ना देता चांगल्या आठवणी मनात ठेवण्याचा संदेशही त्यांनी दिला. त्यांनी

जळगाव : साहित्य अकादमी पुरस्कार प्राप्त राजू बाविस्कर व भारतीताई बाविस्कर यांचा सत्कार करताना खान्देश साहित्य संघाचे केंद्रीय अध्यक्ष प्रा. डॉ. सदाशिव सूर्यवंशी, जिल्हाध्यक्ष शरद धनगर, जिल्हा सचिव उमेश काटे, रजनी पाटील, रेखा मराठे-पाटील.

चोपडा तालुक्यातील लासूर या आपल्या मूळ गावी असलेल्या अनेक आठवणी सांगितल्या. संततधार पावसात आमच्या झोपड्या पूर्णपणे उध्वस्त झाल्या होत्या. सर्वत्र पाणी असल्यामुळे घराला झिर फुटला होता.

त्यामुळे रात्री मुला- बाळांसह अबालवृद्धांना झोपताही येत नव्हते. अशा प्रतिकूल परिस्थितीत काहीनी गावाचे श्रीराम मंदिर आमच्यासाठी खुले करून दिले. त्या मंदिरात दिलेला आठ ते दहा दिवसाचा आसरा

आजही हृदयाच्या कोपऱ्यात घर कोरून माणुसकीची शिकवण देणारा आहे. लोक वर्गणी च्या माध्यमातून उभारलेला शिवरायांचा पुतळ्या पासून ते पाटील वाड्यात घडलेल्या सकारात्मक घटना सांगताना ते

पूर्णपणे तल्लीन झाले होते. श्री बाविस्कर यांच्या पहिल्याच साहित्य कृतीला मिळालेल्या "साहित्य अकादमी पुरस्कारात त्यांच्या धर्मपत्नी भारतीताई बाविस्कर यांचा सिंहाचा वाटा असल्याचे सांगितले.

लेकासाठी आईने मंगळसूत्र विकले

मराठमोळा विक्रम जाधव भारताचा फिटनेस ब्रँड अॅम्बॅसिडर

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

मराठमोळ्या विक्रम जाधवच्या कामगिरीची दखल घेत भारत सरकारने विक्रम जाधव यांची देशाचा फिटनेस ब्रँड अॅम्बॅसिडर म्हणून निवड केली आहे. आईने स्वतःचे मंगळसूत्र विकून मुलाच्या स्वप्नांना पंख दिले आणि त्या स्वप्नांच्या जोरावर मुलाने देशपातळीवर आपली ओळख निर्माण केली. छत्रपती संभाजीनगरच्या २९ वर्षीय विक्रम जाधवची ही कहाणी आहे. घरची आर्थिक परिस्थिती बेताची असतानाही विक्रमच्या फिटनेसच्या स्वप्नासाठी त्याच्या आईने मोठा त्याग केला. विक्रमच्या आईने लेकासाठी मंगळसूत्र विकून ट्रेनिंग आणि आहाराचा खर्च भागवला. आईच्या त्या त्यागाची जाणीव ठेवत विक्रमने दिवस-रात्र मेहनत केली आणि फिटनेस क्षेत्रात आपली वेगळी ओळख निर्माण केली. त्याच्या कामगिरीची दखल घेत भारत सरकारने विक्रम जाधव यांची देशाचा फिटनेस ब्रँड अॅम्बॅसिडर म्हणून निवड केली आहे.

विक्रम जाधव हा छत्रपती संभाजीनगर

जिल्हातील कचनेर या ठिकाणचा आहे. त्याने बीएएफएतचे शिक्षण पूर्ण केले. विक्रमचे वडील दररोज जिम करायचे. ते बाँडी बिल्डर असल्याने त्यांना बघून विक्रमला देखील बाँडी बनवण्याची इच्छा झाली. तसेच दररोज शाळेत जाताना अंबुजा सिमेंटचे एक पोस्टर दिसायचे. त्यावर मजबूत असा एका व्यक्तीचा

फोटो दिसायचा. आपण देखील अशीच बाँडी बनवावी असे वाटू लागल्याचे विक्रम सांगतो. दहावीपर्यंत शिक्षण पूर्ण केल्यानंतर अकरावीचे कॉलेज आणि जिम सोबतच सुरू झाली. जिमला गेल्यानंतर यामध्ये देखील वेगवेगळ्या स्पर्धा असतात, ही बाब त्याला माहिती झाली. तो अशा स्पर्धांमध्ये भाग घ्यायला लागला. सुरुवातीला मराठवाडा पातळीवर तो भाग घेत होता. त्यानंतर राज्यस्तरीय स्पर्धा गाजवल्या. 'मिस्टर महाराष्ट्र' झाल्यानंतर त्याला 'मिस्टर इंडिया' बद्दल माहिती मिळाली. त्याने स्पर्धेत भाग घेतला आणि २०१९ मध्ये तो 'मिस्टर इंडिया' झाला. दरम्यान, पंतप्रधान नरेंद्र मोदींनी फिटनेस कॅम्पची सुरुवात केली होती. तर २०२६ मध्ये त्याची भारताचा फिटनेस ब्रँड अॅम्बॅसिडर म्हणून निवड झालेली आहे. अत्यंत हलाखीच्या परिस्थितीमधून विक्रम इथपर्यंत पोहोचलेला आहे. त्याची ही कहाणी अनेकांसाठी प्रेरणादायी ठरणारी आहे.

बहादरवाडी येथे एकास मारहाण, तिधांवर गुन्हा

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

अमळनेर : शिवीगाळ का केली ? असे म्हणत दारूच्या नशेत पाटील हे आपल्या पत्नीसोबत घरी जेवत होते. त्यावेळी रमेश प्रभाकर पाटील दारूच्या नशेत हातात लोखंडी रॉड घेऊन आला. त्याच्या पत्नीलाही धक्काबुक्की करण्यात आली. ही घटना तालुक्यातील बहदरवाडी येथे शनिवार, दि. २१ मार्च रोजी रात्री साडेआठ वाजता घडली.

पोलिसांनी सांगितले, की बहदरवाडी येथील नरेश देवानंद पाटील हे आपल्या पत्नीसोबत घरी जेवत होते. त्यावेळी रमेश प्रभाकर पाटील दारूच्या नशेत हातात लोखंडी रॉड घेऊन आला. त्याच्या पत्नीलाही धक्काबुक्की करण्यात आली. ही घटना तालुक्यातील बहदरवाडी येथे शनिवार, दि. २१ मार्च रोजी रात्री साडेआठ वाजता घडली.

दांडका होता. फाट्यावर मला शिवीगाळ का केली ? असे म्हणत रमेशने नरेश याला शिवीगाळ करान वाद घातला. प्रभाकर व हेमंत यांनी धरून ठेवले. रमेशने लोखंडी रॉडने खांद्यावर मारले. पत्नी भांडण आकारायला गेली म्हणून तिलाही धक्काबुक्की केली. त्यात तिचे कपडे फाटले. त्यांची बहीण

आकारायला आली तिलाही शिवीगाळ करून तिघांनी तुम्हाला सोडणार नाही, म्हणत दमबाजी केली. याप्रकरणी नरेशच्या पत्नीने दिलेल्या फिर्यादीवरून तिघांविरुद्ध येथील पोलीस ठाण्यात गुन्हा दाखल झाला आहे. पोलीस उपनिरीक्षक नामदेव बोरकर तपास करीत आहेत.

भालेराव नगर परिसरात रस्त्यांची दयनीय अवस्था ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

अमळनेर : भालेराव नगर परिसरातील रस्त्यांची अत्यंत दयनीय अवस्था झाली आहे. या परिसरात मोठ्या प्रमाणात नवीन वसाहती आहेत. मात्र, कित्येक वर्षांपासून कच्चे रस्ते असल्याने नागरिकांमध्ये नाराजी आहे. पालिका प्रशासनाने पाइपलाईन टाकण्याच्या रस्ते खोदून ठेवले आहेत. काम झाल्यानंतर वरून मातीही टाकली जात नाही. परिणामी वाहनधारकांना वाहन चालविताना कसरत करावी लागते.

‘या’ प्रसिद्ध खलनायकाला अमिताभ ‘सर’ म्हणून द्यायचे आवाज मुलगा बनला प्रसिद्ध दिग्दर्शक, प्रत्येक चित्रपट होतोय सुपरहिट

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

सतराव्या दशकातील प्रसिद्ध खलनायक, ज्याला अमिताभ बच्चन बोलायचे सर. त्याचा मुलगा आता प्रसिद्ध दिग्दर्शक आहे. त्यासाठी कठोर परिश्रम आणि संघर्षाची किंमत मोजावी लागते. याचेच उदाहरण म्हणजे बॉलिवूडमधील प्रसिद्ध दिग्दर्शक रोहित शेट्टी. आज त्याच्या चित्रपटांनी बॉक्स ऑफिसवर कोट्यवधींची कमाई केली असली तरी एक काळ असा होता, की त्याच्याकडे

प्रवासासाठी पैसेही नव्हते. अनेकदा त्याला सेटवर जाण्यासाठी पायी चालत जावे लागायचे आणि कधी कधी उपाशीही राहावे लागायचे.

एका मुलाखतीत त्याने सांगितले होते, की अनेकदा त्याला खाणे की बसचे भांडे यापैकी एक निवडावे लागायचे. त्यामुळे काही वेळा तो उपाशी झोपायचा. या कठीण परिस्थितींनी त्याला खचवले नाही उलट अधिक मजबूत बनवले. हळूहळू त्याने स्टंट आणि अॅक्शन दिग्दर्शनात आपली ओळख निर्माण केली. त्याच्या करिअरला मोठी लोकप्रियता 'गोलमाल' चित्रपटामुळे मिळाली. आज रोहित शेट्टीचे नाव बॉलिवूडमध्ये

अॅक्शन चित्रपटांसाठी ओळखले जाते. त्याच्या चित्रपटांमधील उडणाऱ्या गाड्या, मोठे स्फोट आणि थरारक अॅक्शन सीन हे त्याचे ट्रेडमार्क बनले आहेत. संघर्षातून यश मिळवलेल्या रोहित शेट्टीचा प्रवास हा खऱ्या अर्थाने प्रेरणादायी मानला जातो. आज ते हिंदी चित्रपटसृष्टीतील सर्वात यशस्वी आणि लोकप्रिय दिग्दर्शकांपैकी एक आहेत.

साबूदाना खाकर हो गए हैं बोर ?

१० मिनट में सीक्रेट ट्रिक से बनाएं सॉफ्ट-टेस्टी आलू पराठा

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

नवरात्र का पर्व शुरू हो गया है और इन दिनों लोगों की सबसे बड़ी परेशानी होती कि है ऐसा क्या बनाएं जो झटपट भी बन जाए, स्वादिष्ट और हेल्दी भी हो। अगर आप भी रोज वही साबूदाना या फल खाकर बोर हो गए हैं, तो ये रिसिपी आपके काम की है। आज हम आपको सिंघाड़े के आटे से बनने वाले अरुण व्रत के आलू के पराठे की रिसिपी बताने वाले हैं।

ये न सिर्फ सॉफ्ट बनते हैं, बल्कि लंबे समय तक मुलायम भी रहते हैं. इसे बनाने में सिर्फ १०-१५ मिनट लगते हैं। इस रिसिपी की खास बात एक स्पेशल ट्रिक है, जो व्रत के खाने को बिल्कुल नया डिस्टट देती है। क्या है स्पेशल ट्रिक ? १. आटा तैयार करने का तरीका: एक पतिले में आधा कप से थोड़ा ज्यादा पानी लेकर उसमें सेंधा नमक डालकर उबाल लें। गैस बंद करते ही उसमें १ कप सिंघाड़े का आटा डालें। अब पानी में आटे को

अच्छे से मिलाएं। ध्यान रखें कि गुठली ना बने और ढक दें। २. भाप से सॉफ्टनेस का जादू: आटे को ५ मिनट ढककर रखने से उसमें भाप बनती है, जिससे आटा फूलकर सॉफ्ट हो जाता है। इस ट्रिक से आटा चिकना और सॉफ्ट बनता है, जिससे पराठे आसानी से बेले जाते हैं। आलू का मसाला कैसे तैयार करें ? उबले हुए आलू को कद्दूकस करें, उसमें सेंधा नमक, हरी मिर्च, भुना जौरा पाउडर, अदरक, हरा

धनिया और काली मिर्च मिलाकर अच्छे से मिकस करें, आप ये पराठे सिंघाड़े की जगह कुट्टू के आटे से भी बना सकते हैं। तरीका बिल्कुल यही रहेगा और पराठे उनसे ही सॉफ्ट और टेस्टी बनेंगे।

ड्राइवर का बेटा बना आयपीएस

२० परीक्षाओं में फेल होने के बाद मिली सफलता, जानिए विवेक यादव की कहानी

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

अगर हासिलों की उड़ान सच्ची हो, तो आसमान भी छोटा पड़ जाता है... सुविधाओं के अभाव और लगातार मिल रही असफलताओं के बावजूद, जब कोई युवा अपनी जिद पर अड़ जाए, तो वो इतिहास रच देता है। मध्य प्रदेश के अशोकनगर जिले के चंदेरी के रहने वाले विवेक यादव ने कुछ ऐसी ही सफलता की इबारत लिखी है। विवेक यादव ने यूपीएससी २०२५ में सफलता हासिल कर आईपीएस अधिकारी बने हैं। यूपीएससी परीणाम २०२५ में विवेक को ४८७ वीं रैंक हासिल हुई।

सबसेस स्टोरी

२० परीक्षाओं में मिली असफलता विवेक को सफलता रातों-रात नहीं मिली। पहले उन्हें २० अलग-अलग प्रतियोगी परीक्षाओं में असफलता मिली, लेकिन न तो वो टूटे और न ही उनके हौसले पस्त हुए. हर हार से उन्होंने एक नई सीख ली और अपनी कमियों को सुधार कर दोगुनी ताकत से उठे। उनकी इसी जिद का नतीजा था कि पिछले साल उन्होंने यूपीएससी क्लेक कर रेलवे में असिस्टेंट कमिश्नर का पद हासिल किया। वहीं लखनऊ में ट्रेनिंग के दौरान उन्होंने लगन के साथ पढ़ाई की और फिर से यूपीएससी का एजाम दिया। इस बार विवेक का चयन आईपीएस अधिकारी के पद के लिए हुआ है।

पिता ड्राइवर, मां सिलाई कर करती थी परिवार का भरण-पोषण विवेक के पिता नवलसिंह यादव चंदेरी नगर पालिका में सीएमओ के ड्राइवर हैं और वर्तमान में अनियमित कर्मचारी हैं। वहीं उनकी मां घर पर सिलाई कर परिवार का भरण-पोषण करती हैं। हालांकि वो आंगनवाड़ी केंद्र में सहायिका भी हैं। आर्थिक तंगी के बावजूद माता-पिता ने कभी विवेक के सपनों में कटौती नहीं की, कभी विवेक की पढ़ाई में कमी नहीं आने दी। विवेक ने ५ वें प्रयास में यूपीएससी में ४८७ वीं रैंक हासिल की। विवेक ने चंदेरी सरस्वती स्कूल से हायरसेकेंडरी परीक्षा पास की और अशोकनगर जिले में टॉप किया। इसके बाद दिल्ली यूनिवर्सिटी से एमए किया और फिर बीएड...

५ वें प्रयास में हासिल की सफलता विवेक यादव ने बातचीत में बताया कि उसका यूपीएससी क्लेक करना बी ग्लान था और प्राथमिकता थी कि बेरोजगारी का तमगा दूर किया जाए। इसके लिए उसने बीस परीक्षाएं दीं। पटवारी की परीक्षा दी, लेकिन बेटिंग से ही सन्तुष्ट होना पड़ा। २०२३ में दिल्ली पुलिस की परीक्षा दी, लेकिन रिटन टेस्ट क्लियर नहीं हुआ। विवेक ने आगे बताया कि पहला उद्देश्य बेरोजगारी का तमगा दूर करना था। इसके लिए पुलिस की नौकरी करने की तैयारी थी, लेकिन इसमें चयन नहीं हो पाया। विवेक यादव के संघर्ष और जुनून के बीच किस्मत को कुछ और ही मंजूर था। २०२४ में उनका चयन यूपीएससी में हुआ। वो पिछले एक साल से रेलवे में नौकरी कर रहे थे। विवेक ने अपनी इस सफलता का श्रेय माता पिता और अपने चाचा को दिया।

२३ वर्षे डावलले! 'टॉस, प्रेडिक्शनमधून मला बाजूला ठेवले'

रवी शास्त्री याचे नाव घेऊन माजी खेळाडूचा संताप

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

आयपीएल २०२६ सुरु होण्यास अवघ्या एका आठवड्यापेक्षा थोडा जास्त वेळ उरला आहे. एक धक्कादायक बातमी समोर आली आहे. एका माजी भारतीय क्रिकेटपटूने अचानक समालोचनातून निवृत्ती जाहीर केली आहे. भारताचे माजी प्रसिद्ध फिरकी गोलंदाज आणि समालोचक लक्ष्मण शिवरामकृष्णन यांनी बीसीसीआयसोबतच्या आपल्या प्रदीर्घ समालोचन कारकिर्दीला विराम दिल्याची घोषणा केली आहे. त्यांच्या या अचानक घेतलेल्या निर्णयाने क्रिकेट चाहते आणि दिग्गजांना धक्का बसला आहे. भारताचा माजी फिरकी गोलंदाज रविचंद्रन अश्विननेही त्यांच्या या अचानक निवृत्तीवर प्रतिक्रिया दिली आहे. लक्ष्मण शिवरामकृष्णन यांनी 'एक्स' या सोशल मीडिया प्लॅटफॉर्मवर एका पोस्टद्वारे आपला निर्णय जाहीर केला. त्यांनी लिहिले, की 'मी बीसीसीआयसाठी समालोचन करण्यापासून निवृत्त होत आहे.' या निवृत्तीच्या घोषणेनंतर शिवरामकृष्णन यांनी नाराजी व्यक्त केली. त्यांनी प्रश्न विचारला, की २३ वर्षांचा अनुभव असूनही त्यांना नाणेफेकीचे समालोचन आणि सामन्यांतरचे सादरीकरण यांसारख्या महत्त्वाच्या ऑन-एअर भूमिका का देण्यात आल्या नाहीत. त्यांनी उपहासाने म्हटले, की त्यांच्यानंतर आलेल्या

नवीन समालोचकांना या संधी मिळाल्या, तर त्यावेळी रवी शास्त्रीसारखे दिग्गज अजूनही संघाचा भाग होते. जेव्हा एका वापरकर्त्याने समालोचनात त्यांना संधी न मिळण्याचे कारण त्यांचा वर्ण असल्याचे म्हटले, तेव्हा हा वाद अधिकच वाढला. शिवरामकृष्णन यांनी लगेचच सहमती दर्शवत लिहिले, की 'तुमचे बरोबर आहे. वर्णभेद.' त्यांच्या या वक्तव्यामुळे सोशल मीडियावर एका नव्या चर्चेला सुरुवात झाली आहे. यावर रविचंद्रन अश्विननेही शिवरामकृष्णन यांच्या निवृत्तीवर प्रतिक्रिया दिली आहे. या निर्णयाच्या वेळेवर आश्चर्य व्यक्त करत अश्विनने विचारले, की 'अरे नाही! याच आयपीएलमध्ये का नाही?' अश्विनच्या या निर्णयामुळे चाहत्यांमध्ये यावर चर्चा सुरु झाली आहे की शिवरामकृष्णनच्या निवृत्तीमागे काही टॉस कारण होते का? लक्ष्मण शिवरामकृष्णन यांनी १९८३ ते १९८७ या काळात भारतासाठी ९ कसोटी आणि १६ एकदिवसीय सामने खेळले आहे. ज्यात त्यांनी एकूण ४१ बळी घेतले आणि ऑस्ट्रेलियामध्ये झालेल्या १९८५ च्या क्रिकेट विश्वचषक स्पर्धेत भारताच्या विजयात मोठी भूमिका बजावली. त्यानंतर त्यांनी मीडिया क्षेत्रात प्रवेश केला. भारताच्या सामन्यांदरम्यान तसेच इंडियन प्रीमियर लीगमध्ये समालोचन केले. मात्र संधींच्या अभावामुळे त्यांनी आता बीसीसीआयसाठी समालोचनातून निवृत्ती जाहीर केली आहे. तमिळनाडूचे दोन फिरकी गोलंदाज, लक्ष्मण शिवरामकृष्णन आणि आर. अश्विन यांच्यातील वैर हे शिवरामकृष्णनने 'एक्स'वर केलेल्या काही पोस्ट्समधून निर्माण झाले आहे. ज्यात त्याने अश्विनवर आरोप केला होता, की भारतासाठी १०० व्या कसोटी सामन्याबद्दल अभिनंदन करण्यासाठी फोन करायचा असताना अश्विनने तो कट केला.

मुघल राण्या कोट्यवधींचे हिरे-मोती कुठे लपवायच्या?

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

मुघल काळ हा त्यांच्या अफाट श्रीमंती, सौंदर्य आणि मौल्यवान रत्नांसाठी जगभरात प्रसिद्ध होता.

दागिन्यांची शौकीन मुघल राण्या दरोज हिरे, माणिक आणि पाचूसारख्या महागड्या दागिन्यांनी सजलेल्या असायच्या.

कपड्यांमध्ये शिवलेले सोने राण्यांचे कपडे, ओढणी आणि चोळीमध्ये अत्यंत सूक्ष्मपणे सोने, चांदी आणि हिरे शिवलेले असायचे, जेणेकरून ते सुरक्षित राहतील.

तिजोरी असायची, जिची रचना अतिशय क्लिष्ट असायची.

राजवाड्यातील गुप्त चेंबर्स दागिने सुरक्षित ठेवण्यासाठी मुघल राजवाड्यांमध्ये भिंतींच्या मागे खास 'गुप्त कपाट' आणि लपवलेले 'चेंबर्स' असायचे.

राणीच्या आज्ञेशिवाय काहीच शक्य नाही अनेक राण्यांनी स्वतःसाठी अशा खास तिजोऱ्या बनवून घेतल्या होत्या, ज्या केवळ त्यांच्याच आज्ञेवर किंवा खास खुणेवर उघडल्या जायच्या.

अत्तराच्या बाटल्यांमध्ये लपवलेले हिरे काही राण्या त्यांचे लहान हिरे आणि मोती अत्तराच्या बाटल्यांमध्ये किंवा सौंदर्यप्रसाधनांच्या डब्यांमध्ये लपवून ठेवत असत.

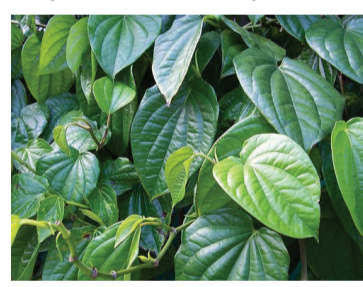
इतिहासातील 'रॉयल' गुपित मुघलांच्या या गुप्त तिजोऱ्या आणि दागिन्यांच्या कथा आजही इतिहासप्रेमींमध्ये कुतूहलाचा विषय ठरतात.

पलंगामागची 'तिजोरी' असे मानले जाते, की काही राण्यांच्या पलंगाच्या मागे एक गुप्त

रिकाम्यापोटी खारुचे पान खाल्ल्याने होतात 'हे' मोठे फायदे

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

पचनासाठी उत्तम : जेवणांतर खारुचे पान खाल्ल्याने लाळग्रंथी सक्रिय होतात. ज्यामुळे अन्न सहज पचण्यास मदत होते. मधुमेहीसाठी फायदेशीर : रक्तातील साखरेची पातळी नियंत्रित ठेवण्यासाठी खारुच्या पानांचे सेवन करणे उपयुक्त ठरू शकते. सर्दी-खोकल्यात आराम : खारुच्या पानाचा रस मध्यात मिसळून घेतल्यास छातीतील

कफ कमी होतो आणि सर्दीपासून आराम मिळतो. तोंडाची दुर्गंधी दूर करते : हे पान नैसर्गिक माऊथ फ्रेशनर म्हणून काम करते आणि तोंडातील बॅक्टेरिया नष्ट करण्यास मदत करते. वजन घटविण्यासाठी : खारुचे पान शरीरातील चयापचय वेगवान करते. ज्यामुळे चरबी जाळण्यास मदत होते.

प्राणी आपल्या पिलांचे संगोपन कसे करतात?

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

प्राण्यांचे जीवन मानवापेक्षा कितीतरी वेगळे असते, हे नव्याने सांगण्याची आवश्यकता नाही. मात्र, मनुष्यप्राण्यांप्रमाणेच प्राण्यांना देखील आपल्या पिलांप्रती तितकेच प्रेम असते. त्यामुळे साहजिकच प्रत्येकाला प्राणी आपल्या पिलांचे संगोपन कसे करतात हे माहीत करून घेण्याची जिज्ञासा मनात निर्माण झाल्याशिवाय राहत नाही. जाणून घेऊया प्राणी आपल्या पिलांचे संगोपन कसे करतात?

पोलर बिअर (बर्फाळ प्रदेशात अढळणारी अस्वले)

या अस्वलाची मादी पिलाला जन्म दिल्यानंतर आपल्या कुटुंबासह गुहेत जाऊन राहू लागते. दुधाद्वारे ती आपल्या पिलांचे पोषण करते. काही दिवसांनी मादी आणि अस्वलाचे पिलू गुहेबाहेर येतात. गुहेबाहेर आल्यानंतर दहा ते पंधरा दिवस अस्वलाची मादी आणि पिलू गुहेच्या परिसरातच वावरत असतात. या काळात मादी झाडांचा पालापाचोळा, पाने, फळे आदी खात असते. तर अस्वलाचे पिलू चालण्याचे आणि खेळण्याचे धडे घेत असते. आपल्या पिलांच्या रक्षणासाठी अस्वलाची मादी

कोणतीही किंमत मोजायला तयार असते. पिलू लहान असताना आसपास माणूस दिसला तर त्याच्यावर हल्ला करण्यास अस्वलाची मादी मागेपुढे पाहत नाही. पिलांच्या आसपासच्या भागात माणूस दिसल्यास मादी मोठा आवाज काढून माणसाला घाबरवण्याचे प्रयत्न करते. आवाज काढूनही माणूस त्या ठिकाणाहून दूर गेला नाही तर अस्वलाची मादी हल्ला करण्याचा मार्ग स्वीकारते.

त्यानंतर हे पिलू मादीच्या पिशवीतून बाहेर येते. कांगारूच्या पोटाच्या खालच्या भागात असलेल्या पिशवीत तिची पिल्ले रहात असतात. कांगारूची पिले मोठी झाली तरी त्यांचा आईच्या शरीरातील पिशवीशी संबंध कायम राहतात. पिल्ले मोठी झाल्यानंतर त्यांना आईच्या पोटाच्या पिशवीतील जागा कमी पडू लागते. त्यानंतर ते स्वतंत्ररित्या जीवन जगू लागतात.

सुसर सुसर हीदेखील प्राणीविश्वात चांगली आई म्हणून ओळखली जाते. काही

मुसरी आपली अंडी घेऊन पाण्यात उतरत असतात आणि पाण्यातच आपल्या पिलांची काळजी घेत असतात. पाण्यात असताना सुसर अंड्यांच्या भोवतीच फिरत असते. पिल्ले मोठे होईपर्यंत त्याच्या अन्नाची व्यवस्था सुसरच करत असते. पिल्ले मोठे झाल्यावर ते शिकार करून आपल्या अन्नाची सोय करू लागते. पिलांना जन्म दिल्यानंतर सिंहीण जवळपास दीड महिना पिलांबरोबरच गुहेत राहात असते. दीड महिन्यांच्या काळात सिंहाचे पिल्लू आपल्या आईवर पूर्णपणे अवलंबून असते. या काळात सिंहीणीचे दूध हेच पिलांचे अन्न असते. दीड महिन्यांनंतर सिंहीण आपल्या पिलांना घेऊन गुहेबाहेर येते. गुहेबाहेर आल्यानंतर जवळपास दोन वर्षांपर्यंत सिंहाची पिले अनेक गोष्टींबाबत आईवरच अवलंबून असतात. त्या नंतर सिंहाची पिलू हळूहळू स्वतंत्र होऊ लागतात. असे असेल तरी सिंहीण आपल्या पिलांवर कायमच लक्ष ठेवून असते. शिकार कशी करायची याचे शिक्षण सिंहीण आपल्या पिलांना देत असते. पिलांना व्यवस्थित शिकार करता येते आहे, असे दिसल्यानंतरच सिंहीण आपल्या पिलांना जंगलात स्वतंत्र सोडते.

अपेक्षेपलीकडे सुंदर मी होणार!

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

आपले रूप खुलावे म्हणून सौंदर्यप्रसाधनांचा वापर स्त्रिया अनादी काळापासून करत आल्या आहेत. मेंदी, सुगंधी उटणी, सुगंधी तेले, मातीचे लेप, डोळे खुलून दिसावेत म्हणून काजळ आणि तांब्याचे क्षार, काय नि काय. झिंक ऑक्साइडचा वापर गोरे दिसण्यासाठी व्हायचा तर बीटच्या रंगाचा वापर ओठांना आणि गालांना रंगविण्यासाठी केला जाई. विसाव्या शतकाच्या सुरुवातीस मात्र यात बदल होऊ लागला. केसांना लावायचा कृत्रिम रंग हे पहिले रासायनिक सौंदर्यप्रसाधन, मग हळूहळू

लिपस्टिक्स, डोळ्यांसाठीची सौंदर्यप्रसाधने, चेहऱ्यासाठी फाउंडेशन क्रीम्स, कोल्ड क्रीम्स, माँड्रॅचराइझर अशी अनेक सौंदर्यप्रसाधने अवारलली. जगभरातील स्त्रियांनी ती आपलीशी केलीसुद्धा. विसाव्या शतकाच्या

अखेरीस आलेल्या काही सिनेमांत एक दृश्य असायचे. श्रीमंत घरातील मालकिणी रात्री झोपण्याआधी ड्रेसिंग टेबलवर भरपूर बाटल्या पसरून वेगवेगळी क्रीम्स लावायच्या. यात बहुधा त्वचा स्वच्छ करणारे द्रावण, डोळ्यांसाठी क्रीम, त्वचेसाठी

वाढवायला होतो तसाच सौंदर्यप्रसाधनांची परिणामकारकता वाढवायलाही होतो. या तंत्रज्ञानाने सूर्यापासून संरक्षण करणारी क्रीम्स, गोरेपणाची क्रीम्स या सगळ्यांमधील औषधी द्रव्ये त्वचेच्या आत खोलवर पोहोचवण्यासाठी आणि त्यामुळे परिणाम वाढवायला मदत होते. बाजारात उपलब्ध असलेले 'खास पुरुषांसाठी फेसवॉश' हे उत्पादन नवी तंत्रज्ञानाच्या मदतीने पुरुषांच्या अधिक जाड आणि जास्त तेलकट त्वचेचा तेलकटपणा सफाईने कमी करते. सौंदर्यप्रसाधनांमधला सुगंध टिकून राहावा म्हणूनही नवी तंत्रज्ञानाचा वापर केला जातो.

शांत - चांगल्या झोपेसाठी चांगला पलंग नव्हे तर चांगली गादी आवश्यक आहे. सर्वोत्तम क्वालिटीच्या गादी साठी

एकमेव ४५ वर्षांचा समृद्ध अनुभव असलेले शोरूम

सीमा हॅण्डलूम हॉउस पारोला रोड, धुळे

अध्यात्म, नैतिकता आणि मानवसेवेचा प्रेरणादायी उत्सव

स्वामीनारायण जयंती विशेष

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

भारत ही संतांची भूमी म्हणून ओळखली जाते. या भूमीत अनेक महान संतांनी समाजाला अध्यात्म, सदाचार आणि सेवाभावाचा मार्ग दाखवला. अशाच महान संतांपैकी एक म्हणजे भगवान स्वामीनारायण. त्यांच्या जयंतीनिमित्त साजरा होणारा 'स्वामीनारायण जयंती'चा उत्सव हा केवळ धार्मिक नसून समाजाला नैतिकमूल्यांची आठवण करून देणारा एक प्रेरणादायी दिवस आहे.

भगवान स्वामीनारायण यांचा जीवनप्रवास

भगवान स्वामीनारायण यांचा जन्म चैत्र शुद्ध नवमीला (श्रीराम नवमीच्या दिवशी) उत्तर प्रदेशातील छपैया या गावात झाला. त्यांचे बालनाव घनश्याम होते. लहानपणापासूनच त्यांच्यात विलक्षण बुद्धिमत्ता, करुणा आणि आध्यात्मिक ओढ दिसून येत होती. अल्पवयातच त्यांनी संन्यास स्वीकारला आणि 'नीलकंठ वर्णी' या नावाने संपूर्ण भारतभर पदयात्रा केली. या प्रवासात त्यांनी अनेक तीर्थक्षेत्रांना भेट दिली, विविध साधू-संतांशी संवाद साधला आणि समाजातील दुर्गुणांचा अभ्यास केला. नंतर त्यांनी गुजरातमध्ये स्थायिक होऊन 'स्वामीनारायण संप्रदाय'ची स्थापना केली. त्यांनी समाजात कळत, अहिंसा, ब्रह्मचर्य, निःस्वार्थ सेवा आणि ईश्वरभक्ती यांचा प्रचार केला.

तत्त्वज्ञान आणि समाजकार्य

भगवान स्वामीनारायण यांनी समाजातील अंधश्रद्धा, व्यसनाधीनता, स्त्रीदमन, जातिभेद यांसारख्या अनेक सामाजिक विकृतींविरुद्ध आवाज उठवला. त्यांनी स्त्रियांच्या सन्मानासाठी आणि शिक्षणासाठी विशेष प्रयत्न केले. तसेच, त्यांनी आपल्या अनुयायांना साधे, शुद्ध आणि नैतिक जीवन जगण्याचे मार्गदर्शन केले. त्यांच्या शिकवणीत 'सदाचार' आणि 'भक्ती' यांचा सुंदर संगम दिसून येतो. त्यांनी 'वचनामृत' आणि 'शिक्षापत्री' यांसारख्या ग्रंथांद्वारे आपल्या विचारांचा प्रसार केला, जे आजही लाखो लोकांसाठी मार्गदर्शक आहेत.

उत्सव साजरा करण्याची परंपरा

स्वामीनारायण जयंती देशभरात आणि परदेशातही मोठ्या भक्तिभावाने साजरी केली जाते. मंदिरांमध्ये विशेष पूजा, अभिषेक, भजन-कीर्तन, प्रवचन आणि सांस्कृतिक कार्यक्रम आयोजित केले जातात. या दिवशी उपवास, दानधर्म आणि सेवा कार्यांना विशेष महत्त्व दिले जाते. काही ठिकाणी शोभायात्रा काढल्या जातात, ज्यात भगवान स्वामीनारायण यांच्या जीवनातील प्रसंगांचे सजीव दर्शन घडवले जाते.

भक्तगण मोठ्या उत्साहाने या कार्यक्रमात सहभागी होतात.

आधुनिक काळातील महत्त्व

आजच्या धकाधकीच्या आणि स्पर्धात्मक जीवनात मानवी मूल्ये जपणे अधिकच आवश्यक झाले आहे. अशा वेळी स्वामीनारायण यांच्या शिकवणी आपल्याला संयम, प्रामाणिकपणा आणि सेवाभाव यांचे महत्त्व समजावून सांगतात. त्यांच्या तत्त्वज्ञानामुळे समाजात शांतता, एकता आणि नैतिकता वाढीस लागते. विशेषतः तरुण पिढीसाठी त्यांचे जीवन आदर्श ठरते, कारण त्यांनी कमी वयातच मोठे ध्येय गाठले आणि समाजासाठी आयुष्य अर्पण केले. स्वामीनारायण जयंती हा केवळ एक धार्मिक सण नसून आत्मपरीक्षण आणि समाजसेवेचा संदेश देणारा दिवस आहे. भगवान स्वामीनारायण यांच्या विचारांचे अनुकरण करून आपण आपले जीवन अधिक अर्थपूर्ण आणि समाजोपयोगी बनवू शकतो. या पवित्र दिवशी त्यांच्या शिकवणीचे स्मरण करून आपण सर्वांनी सत्य, प्रेम आणि सेवा यांचा मार्ग स्वीकारण्याचा संकल्प करावा. **दै. ग्लोबल महातेज परिवारार्थ त्यांना आदरांजली.**

॥ मंगल ॥ पान

स्वामीकृपा म्हणजे काय?

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

- प्रत्येक क्षणाला ओठांवर 'स्वामीनाम' येणे म्हणजेच स्वामीकृपा.
- मनात इतरांसाठी प्रार्थना करावीशी वाटणे म्हणजेच स्वामीकृपा.
- तुमचे मन शांत आहे म्हणजेच स्वामीकृपा.
- देवाला रोज नैवेद्य दाखविणे म्हणजेच स्वामीकृपा.
- जेथे जालथे स्वामीभक्त भेटणे ही देखील स्वामीकृपाच होय.
- न कळत तुमच्या आवडीची गोष्ट तुम्हाला मिळणे म्हणजेच स्वामीकृपा.
- तुमचे नेहमी आनंदित असणे आणि मनातून इतरांना माफ करणे म्हणजेच स्वामीकृपा होय.

श्री स्वामी समर्थ

राशीनुसार कसा निवडावा परफ्यूम?

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

राशीनुसार परफ्यूम निवडावयाचा झाल्यास त्याची निवड कशी करावी? कोणत्या राशीसाठी तो कशा पद्धतीने फलदायी असतो ते जाणून घेऊया.

१) मेष

या राशीचा स्वामी श्री मंगळग्रह आहे. या राशीची काही माणसे तापट स्वभावाची असतात. त्यामुळे यांना सतत घाम जास्त येतो. म्हणून ज्योतिषशास्त्रानुसार यांनी 'मोग'चा परफ्यूम वापरावा. मोग-याच्या सुवासाने त्यांच्यातील राम आटोक्यात येण्यास मदत होते.

२) वृषभ

ही राशी शुक्राच्या अंमलाखाली येत असल्याने या राशीची माणसे रोमँटिक स्वभावाची असतात. त्यामुळे यांच्या व्यक्तिमत्त्वाला 'चमेली'चा परफ्यूम साजेसा ठरतो.

३) मिथुन

या राशीची माणसे बुद्धीवान असतात. बुध राशी स्वामी असल्याने यांचे संवादकौशल्य उत्तम असते. ही मंडळी मार्केटिंग आणि जाहिरात क्षेत्रात चांगले काम करतात. म्हणूनच 'चमेली'च्या परफ्यूमचा वापर केल्याने कामाच्या ठिकाणी यांना

मान-सन्मान मिळण्यास मदत होते.

४) कर्क

स्त्रीत्वाची राशी असलेल्या या मंडळींचा स्वामी चंद्रदेव आहे. चंद्राप्रमाणेच ही माणसे शांत पण चंचल स्वभावाची असतात. यांच्या चंचल स्वभावामुळे हे अनेकदा अडचणीत सापडतात. कर्क राशीच्या व्यक्तींना 'लव्हेंडर फ्लेवर' असलेला परफ्यूम वापरणे फायद्याचे ठरते.

५) सिंह

सूर्य देवाच्या अधिपत्याखाली येणाऱ्या या राशीची मंडळी तेजस्वी आणि आत्मविश्वासाने वावरणारी असतात. यांच्यात नेतृत्वकौशल्य चांगले असते. या मंडळींनी 'चॉकलेट' किंवा 'व्हॅनिला' फ्लेवरचा परफ्यूम वापरावेत.

६) कन्या

मिथुनप्रमाणेच कन्या राशीचा स्वामी बुध ग्रह आहे. ही माणसे नाजूक आणि भावनिक असतात.

स्वभावाची असतात. गुरु ग्रह यांचा राशी स्वामी असल्याने संस्कारी आणि आदरयुक्त वागणे हे यांचे वैशिष्ट्य आहे. या मंडळींना 'चंदन', 'चमेली' आणि 'मोग'चा परफ्यूम वापरावा.

१०) मकर

या राशीची माणसे कष्टाळू वृत्तीची असतात. यांचा राशी स्वामी शनीदेव असल्याने परिस्थितीमुळे हे कमी वयातच समजूतदार झालेले असतात. यांनी 'कस्तुरी फ्लेवर' असलेला परफ्यूम वापरल्यास सकारात्मकता वाढीस लागते.

११) कुंभ

वायुत्वाची रास असलेल्या या मंडळींचा राशी स्वामी देखील शनी ग्रह आहे. या राशीचे स्वामींना स्वतंत्र राहायला आवडते. काही अंशी माणसे तापट असली तरी अभ्यासू वृत्तीचे असतात. म्हणूनच 'स्मोकी' आणि 'इन्टेंस वूडी' किंवा 'अंबर नोट्स परफ्यूम' यांच्या व्यक्तिमत्त्वाला खुलवतात.

१२) मीन

गुरूच्या अधिपत्याखाली असणारी ही रास जलतत्वाची आहे. या राशीची माणसे हळड्या मनाची असतात. या राशीच्या मंडळींना 'कस्तुरी'चा परफ्यूम लाभायची ठरते.

ग्लोबल महातेज वृत्तसेवा

आपल्याकडे धुमधडाक्यात लग्न करण्याची चढाओढ लागलेली असते. लग्नात अनेक प्रकारचे मेनू ठेवलेले असतात. पण कित्येकदा आपण बघतो की लोक प्रत्येक पदार्थ ताटात वाढून घेताना मोजक्याच पदार्था न घेता भरमसाट वाढून घेतात. इतके जास्त पदार्थ ताटात वाढून घेतल्यानंतर त्यातले बरेचसे अन्न खाऊनही होत नाही आणि त्यामुळे अन्न मोठ्या प्रमाणात वाया जाते. आजकाल सर्व लग्नांत किंवा खाऊन झाल्यावर नंतर वाया जाते. म्हणूनच लग्नात भरमसाट पदार्थ न ठेवता मोजकेच पदार्थ ठेवावे. ताटात पदार्थ वाढून घेताना कमी प्रमाणात घ्यावे आणि लागल्यास परत घ्यावे. 'अन्न हे पूर्णब्रह्म' असे आपण म्हणतो आणि त्यामुळे अन्नाची होणारी नासाडी कितपत योग्य आहे याचा सर्वांनीच विचार करायला हवा. लग्नात किंवा इतर कार्यक्रमांत उरलेले अन्न गरजूंना दान केले तर अन्न वाया जाणार नाही आणि इतरांचे

पोटही भरेल.

लग्नात किंवा इतर काही मंगलप्रसंगी जेवण मोफत असल्याने ते कुठलाही विचार न करता पाहिजे तितके ताटात घेतले जाते आणि जास्त वाढून घेऊन सर्व पदार्थ खायला जमले नाही की वाया घालवले जातात. अन्नाचा आस्वाद घेताना ते वाया जाणार नाही याची काळजी घेतली पाहिजे. आपल्याकडे लग्नकार्यात जेवणाला विशेष महत्त्व आहे. कमीतकमी गोष्टींमध्ये भरपूर आनंद कसा घ्यायचा याची जाणीव आपल्याला मेनू करून देतो. पूर्वी लग्नांमध्ये पत्रावळी आणि ट्रोग वापरले जायचे जे आरोग्यासाठी आणि पर्यायाने निसर्गाचे संवर्धन करण्याच्या दृष्टीने महत्त्वाचे होते. जेवण आटोपले की पत्रावळी उखाड्यांवर नेऊन टाकल्या जायच्या. या पत्रावळी गाई, म्हशी खाऊन टाकत असत. त्यामुळे निसर्गाचा एकप्रकारे सदुपयोग होत असे. त्यावेळी बुफे पद्धत नसल्याने सर्व जेवणारी मंडळी मांडी घालून जमिनीवर बसून जेवण करायची. त्यामुळे जमीनीसोबत एक नाते जोडले जायचे. शिवाय जेवण वाढायला वाढपी लोक असल्याने लागेल तितकेच अन्न पानात घेतले जात होते. त्यामुळे अन्नाची नासाडी होत नसे किंवा अगदी अत्यल्प असायची. खरेतर मांडी घालून जमिनीवर जेवायला बसणे ही

अन्न हे पूर्णब्रह्म

आपली संस्कृती आहे. यामुळे अन्नाचे नीट पचन होते. हल्ली लग्नांमध्ये इतके भरभरून पदार्थ असतात की काय खावे आणि काय नको तेच कळत नाही. इतक्या पदार्थाची खरोखर गरज नाही. खूप पदार्थ ठेवल्याने कार्यक्रमात येणारे लोक खूश होतात, असे वाटत असेल तर तो फक्त गैरसमज आहे. जेवण कितीही चांगले असले तरी त्यात काहीतरी खुसपट काढण्याची बऱ्याच लोकांना सवय असते. पैसा भरपूर असला तरी जेवणात किती लोक येणार याचा विचार करूनच मेनू ठरवावा. त्यामुळे

अन्न वाया जाणार नाही आणि अन्न कमीही पडणार नाही. आपल्याकडे लग्न किंवा कुठलाही आनंदाचा प्रसंग असला की जेवण हे प्रमुख आकर्षण असते. लग्नातील वेगवेगळे पदार्थ पाहून त्या सर्वच पदार्थांचा आस्वाद घ्यावा, असे आपल्याला वाटणे स्वाभाविक आहे. पण प्रत्येक पदार्थ किती प्रमाणात वाढून घ्यायचा हे ठरवणे आवश्यक आहे. त्यामुळे गरजेपेक्षा जास्त खाल्ले जाणार नाही आणि अन्नही वाया जाणार नाही. भारतीय लग्नांमध्ये चमचमीत, मसालेदार पदार्थांची रेलचेल असते. पण

आपल्या शरीराला जितक्या अन्नाची गरज आहे तितकेच अन्न ताटात वाढून घेतले पाहिजे. जेवणाचा आनंद आपण नियंत्रणात घेतल्याने शरीराला आवश्यक चौरस आहार मिळून पोटाभर जेवल्याचा आनंद घेऊ शकतो. पदार्थांची संख्या मर्यादित असली की जेवणही व्यवस्थित होते. पूर्वी होणाऱ्या लग्नांमध्ये मसालेभात, कढी, भजी, वाण्याची भाजी, कोशिंबीर, लाडू, जिलेबी हा मेनू फिक्स असायचा. पण हल्ली जेवणात छप्पन भोग मेनू तयार करण्यात येतो. पदार्थांच्या मुबलक प्रकारांमुळे लग्नात अन्नाची नासाडी प्रचंड प्रमाणात वाढली आहे. भारतात आजही असे लोक आहेत ज्यांना एक वेळचेही पोटाभर जेवण मिळत नाही. म्हणूनच अन्नाची नासाडी आणि अन्न तयार करण्यासाठी येणारा प्रचंड खर्च टाळायला हवा. बुफेमध्ये हातात ताट घेऊन ताटात घेतलेले सर्व पदार्थ सांभाळत उभे राहून जेवणे जिकरीची बाब झाली आहे. हल्ली जेवणात काय मेनू ठेवलाय यावरून तुमच्या श्रीमंतीचा लोक अंदाज बांधतात. जेवताना विनाकारण आग्रह करून वाढणे थांबवले पाहिजे. अन्न वाया घालवणे हे एखादे अनैतिक कृत्य केल्याप्रमाणे आहे. कोणत्याही माणसाचे हृदय जिंकण्याचा मार्ग थेट पोटातून जातो, असे म्हटले जाते. आलेले पाहुणे जेवून तुम

झाले की आपल्याला समाधान वाटते.

आपण माझ्या लहानपणी अनेकदा पंगतीत बसून जेवण केले आहे. त्यात काही वेगळाच आनंद होता. पंगतीत जेवण करताना आपले लक्ष जेवणात जास्त असते. पंक्तीमध्ये जेवण करताना आपण जेवणाचा आस्वाद घेतो आणि बुफेमध्ये जेवण करताना आपण फक्त जेवण उरकतो, असे मला वाटते. लोकांनी सामाजिक बांधिलकी जपत अन्नाची नासाडी होणार नाही, याची काळजी घेतली पाहिजे. लग्न हा एक सुंदर आणि पवित्र संस्कार आहे. कुटुंबव्यवस्था आणि नाती अबाधित ठेवण्यासाठी लग्न ही एक आपल्या समाजातील महत्त्वाची पायरी आहे. आपल्या देशात अनेकांना एकवेळचे जेवण मिळणेही दुरापास्त आहे. मग अशावेळी लग्नातील मेजवानी कितपत योग्य आहेत हा प्रश्न पडतो. अन्नाची नासाडी न करणे म्हणजे खरे शुभमंगल. अन्न वाया जाणार नाही हा प्रयत्न केला पाहिजे. अन्न आपल्या शरीराची मूलभूत गरज आहे जी शरीराला जीवंत राहण्यासाठी आणि आरोग्यासाठी आवश्यक आहे. अन्न ही प्रत्येक सजीवाची गरज आहे. अनेक लोकांना अन्नासाठी घामाचे पाणी करावे लागते. बालपणी आपल्याला 'हा घास काऊचा, हा घास चिऊचा'

असे म्हणत अन्न भरवले जाते. दुसऱ्याला घायला शिकविणारी आपली संस्कृती आहे. आपण अन्नाला परब्रह्म मानतो, त्याचे पूजन करतो, त्याचा आदर करतो. अन्न हे पुण्य देणारे दान आहे, असेही आपल्या संस्कृतीत सांगितले आहे. अन्नाचे मोल ओळखून त्याचा उचित आदर आणि वापर करण्यातच त्या परब्रह्माचा खरा आनंद आहे. भारताच्या अनेक भागांमध्ये अन्नाचा अभाव आणि कुपोषण यांसारख्या समस्या आहेत. अन्न फक्त पोटा भरण्यासाठी नसून यज्ञकर्म म्हणून जेवण करायला पाहिजे. शरीर यज्ञकुंड आहे, असे मानून त्याचे पोषण करण्यासाठी अन्नसेवन करणे म्हणजे यज्ञकर्म. आपल्याकडे शेतकऱ्यांना अन्नदाता म्हटले जाते. शेतात कष्ट करणाऱ्या बैलांनाही आपण नंदी म्हणून देवत्व बहाल करतो. अनेक श्लोकांतून, मंत्रांतून आपल्याला अन्नाची महती कळते. आजही अनेक लोक जेवण सुरू करण्यापूर्वी देवाचे नामस्मरण करतात. अनेकजण खाली जमिनीवर जेवायला बसल्यावर ताटाभोवती पाणी फिरवतात आणि ताटाला नमस्कार करून मगच जेवणाची सुरुवात करतात. पण हल्ली आपण पाहतो की लग्नात किंवा कुठल्याही कार्यक्रमात पाहुणे मंडळी जोडे, चपला घालूनच जेवण करतात जी

अतिशय दुर्दैवी बाब आहे.

पूर्वी अन्नधान्याचा वापर काटकसरीने केला जायचा. त्यामुळे अन्नाची नासाडी होत नव्हती. गजानन महाराजांनी उष्ट्या पत्रावळीवरिल अन्नाचे कण उचलून त्यांची भूक भागविल्याचे 'श्री गजानन विजय' ग्रंथात नमूद आहे. यातून त्यांनी लोकांना अन्नाचे महत्त्व पटवून दिले आहे. अन्न पिकविण्यासाठी शेतकरी श्रेंतात काबाडकष्ट करतात. अन्नाचे महत्त्व त्यांच्यापेक्षा जास्त कुणाला माहीत अरणार? आपल्या खाद्यसंस्कृतीविषयी पूर्वाजानी खूप लिहून ठेवले आहे. परिपूर्ण आणि प्राचीन खाद्यसंस्कृती असलेला आपला देश आहे. अन्नाशिवाय जीवनाची कल्पनाही करू शकत नाही. अन्नामुळेच जीवसृष्टी टिकून आहे. अन्नाशिवाय विकास आणि अस्तित्त्व अशक्य आहे. म्हणूनच अन्नाला परब्रह्म म्हणजे सर्वोच्च मानले जाते. अन्नामुळेच जीवनचक्र सुरू राहते. अन्न हे फक्त भूक भागविणारे नाही तर जीवनाला ऊर्जा आणि गती देणारे समृद्धीचे प्रतीक आहे. चला तर मग आपणही संकल्प करूया... **'उतनाही लो थाली में, व्यर्थ ना जाए नाली में'**